

Alles wat aandacht krijgt, groeit.....

Kans? Ga door naar AF. Geen kans. Vier boven mij. Vier onder mij. Jaren vijftig.

Vader was net gestart met een eigen bedrijf. Geen cent te makken en elf monden te voeden.

Iedereen moet zo snel mogelijk een centje bijdragen. Je eet toch ook mee! Kinderen zijn kostgangers.

Kans? Een kleine. Dankzij de meester van klas zes. Hij praatte me naar de MULO.

Maar dan is het AF. Meisjes trouwen en krijgen kinderen en doen het huishouden. Zonde van al dat leren.

Kans! Zij zag het in mij!

Een lerares op de MULO, opgegroeid in net zo'n eenvoudig gezin als ik. Vader arbeider en moeder? Ja wat moeders toen waren: huisvrouw en dus geen beroep.

Zij sprak de taal van die tijd. Werken voor de kost. Maar ook een doel stellen en doorzetten.

Zij bood mij aan zakgeld te verdienen door bij haar te poetsen. Ze gaf mij visies op een andere

toekomst dan de vier boven mij en de vier onder mij. Wat heb je in je mars? En wat wil je echt?

Ze bood me vertrouwen. Ze was hartelijk en warm. Ik durfde mijn gevoelens te uiten. Mijn pubertijd

was zelfredzaamheid thuis en overgave bij haar. Verwarring. Twee werelden..

Maar ook aandacht.. Iemand zag mij! Iemand luisterde naar mij!

Ik was een kind, dat hunkerde naar deze warmte. En in zo'n groot gezin was dat er minder.

Door deze aandacht groeide ik.

Zij werd de belangrijkste persoon in mijn leven van toen.

Ik koos voor doorzetten. Maar ik kon dat niet alleen. Ik kende de wegen nog niet. Ik had de goede

woorden nog niet. Ik was bang voor de tegengeluiden. Ik was bang om de vreemde eend in de bijt te zijn. Thuis was toch ook mijn thuis.

Zij kwam thuis. Ik was zo zenuwachtig.... Deze twee werelden bij elkaar. Hoe konden die zich verbinden?

Zij zat op de bank buiten. Naast mijn vader en moeder. Ze sprak hun taal. Zij won terrein.

Zij brak een lans voor mij. Zo jammer om talenten te verkwisten, zoals ook het talent van mijn

moeder in haar tijd verkwist was. Had die niet allemaal tinnen op haar rapport? En moest die niet

gaan poetsen om een centje bij te verdienen? Zoveel monden te voeden bij Opoe....

Natuurlijk kostte leren geld en bracht ik niets in, maar....

Zij zag mogelijkheden op financieel gebied

Wisten mijn ouders wel, dat het rijk drie maal kinderbijslag gaf voor studerende kinderen?

Dat was een behoorlijke bijdrage per drie maanden.

En...bij het rijk kon je geld lenen voor studie, als de ouders het niet konden betalen.

Ik zou dat later zelf terug betalen, maar ik had dan ook een rianter inkomen dan broers en zussen.

Al met al zouden mijn ouders met die inkomsten er niet zo onder lijden....

Ik kon zelf natuurlijk ook bijdragen door in de vakanties te werken om mijn boeken te kopen en mijn

zakgeld te verdienen. Dat scheelde natuurlijk ook. En als ik echt wilde, moest dat ook....

De strijd was gestreden. De slag was gewonnen.

Ze omarmde me, toen ze wegging. Ik voelde me geweldig!

Mijn kansen lagen open. Het was niet makkelijk. Zowel op school als thuis. Ik leefde in twee totaal verschillende milieus. Ik was in beide de vreemde eend in de bijt.

Ik werkte hard zowel op school als in de tuinbouw.

Want ik had een doel en wist van doorzetten.

Het heeft mij "zoveel mogelijkheden gegeven en mijn leven zo verrijkt! Tot op vandaag!

Zij leeft nog. Ik heb op latere leeftijd haar mijn grote dank betuigd.

Zij zei, dat zij ook mijn ouders begreep, die het zo moeilijk hadden in die magere jaren.

Dat maakt haar in mijn ogen nog liever dan zij voor mij al was. Het waren tenslotte ook mijn ouders.

Wat kan het belangrijk zijn, als je aandacht krijgt en mag groeien!

Zij zag mij!